

Sygn. akt III CSK 133/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku G. G. i M. K.
przy uczestnictwie W. S., E. S. i F. B.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników W. S. i E. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej pkt 1
zaskarżonego postanowienia, a w pozostałej części odmawia
przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od
uczestników E. S. i W. S. na rzecz wnioskodawczyni G. G. kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 września 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zasiedzenie zmienił zaskarżone postanowienie częściowe Sądu Rejonowego w O. z dnia 19 października 2016 r. tylko w ten sposób, że zmienił datę nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Uczestnicy E. S. i W. S. wnieśli skargę kasacyjną, stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące przerwania biegu terminu zasiedzenia z dniem w wejścia w życie ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, w związku z wydaniem aktu własności ziemi w czasie biegu tego terminu na rzecz osoby innej niż ta, wobec której biegł termin zasiedzenia. Stwierdzili również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uczestnicy zaskarżyli postanowienie Sądu pierwszej instancji w całości, a Sąd drugiej instancji – zaskarżonym postanowieniem – uwzględnił apelację tylko w ten sposób, że ustalił termin zasiedzenia na dzień 4 listopada 2001 r., a nie – jak przyjął Sąd pierwszej instancji – na dzień 29 października 1986 r. W pozostałej części apelacja została oddalona.

Skarga kasacyjna oraz zawarty w niej wywód dotyczy postępowania Sądu drugiej instancji w całości, a więc także orzeczenia uwzględniającego apelację. W tym zakresie jednak zaskarżone orzeczenie jest dla skarżących korzystne i choć korzyść ta jest relatywnie i z subiektywnego punktu widzenia nieznaczna, to jednak stoi na przeszkodzie wniesieniu skargi kasacyjnej w tym zakresie (por. uchwała składu siedmiu sędziów – zasada prawna – z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108). Teza ta znajduje potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2018 r., III CZP 1/18 („Biuletyn SN” 2018, nr 10, s. 5), stwierdzającej, że w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości zakaz zmiany postanowienia na niekorzyść uczestnika postępowania wnoszącego apelację (art. 384 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.) nie stoi na przeszkodzie stwierdzeniu zasiedzenia przez sąd drugiej instancji w innej dacie, niż uczynił to sąd pierwszej instancji.

W tej sytuacji skarga kasacyjna w tym zakresie, z powodu braku pokrzywdzenia (*gravamen*), podlega odrzuceniu, co oznacza, że przyczyna kasacyjna dotycząca tej części rozstrzygnięcia staje się bezprzedmiotowa i nie może wspierać wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywistość skargi kasacyjnej – w rozumieniu przyjętym w judykaturze Sądu Najwyższego dotyczącej przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – nie została wykazana, gdyż skarżący nie wykazali, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., i z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną w części (art. 398⁶ § 3 k.p.c.), a w pozostałej odmówił przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.